

34. השליכו עליו כל יהבכם

מילה זו, המצויה בשימוש כה נרחב היא אחת מאמצעי ההרגעה בהם משתמשים כל אותם המכנים עצמם "נוצרים".

ואולם אמצעי זה הוא רעל, הגורם לשקריות.

בדומה לרעלים רבים, בהם נעשה שימוש בעת מחלות או לשם הרגעת כאבים גופניים, הגורמים לכאורה להקלה, כך הוא גם הקשר הרוחני אל המלים:

"הַשְׁלִיכוּ עָלָיו כָּל־יְהֻבְכֶּם כִּי הוּא יִדְאָג לָכֶם: ..." "אֲכֹן חָלִינוּ הוּא נָשָׂא, וּמִכְאֲלֵינוּ סָבָלָם;"

ומשום שמילים אלו נחשבות על-ידי המאמינים לאחד מעמודי-התווך של תורת הכנסייה-הנוצרית, הרי שלמשמעותן השפעה הרסנית אף יותר.

את כל הגדרת פנימיותם הם בונים עליהן.

בעשותם כן, מכל-מקום, הם נופלים אל מלכודת מחבקת של האמונה העיוורת, דרכה נראים כל שאר הדברים רק בצורה מעורפלת ביותר, עד שלבסוף מוסטת התמונה לחלוטין ועל-פני האמת נפרש מסך אפור, ואז תימצא להם אחיזה רק במבנים מלאכותיים של תיאוריות מעוותות, שתקרוסנה תחתיהם בהגיעו של יום ההכרה.

"השליכו עליו את כל יהבכם..."! "אשליה אווילית!"

כאש ינוע אור-האמת בין צבאות המורים השקריים והמאמינים העצלים, תאכל ותשרוף כל אשר אינו אמת!

ההמונים עדיין רוחצים היום בנוחות באמונה, שאת כל סבלו ומכאובו נשא המושיע למענם.

בעצלות מחשבתם הם מכנים זאת יהירות, ומחלל-קודש הם מכנים כל אדם, המעז להזכיר להם, שעליהם לתרום דבר-מה מתוך עצמם כדי שיזכו להיבנס בשערי-שמים. בנקודה זו מחזיקים רבים בענווה וצניעות מדהימות, שלשווא ננסה למצאן בכל היבט אחר שלהם.

לדעתם יהיה זה חילול-קודש לפנות מקום, ולו המזערי ביותר, למחשבה, שירידתו של המושיע אל-פני-האדמה והסבל שנטל על עצמו, ועצם מותו, עדיין אינם מספיקים לטיהור חטאיהם של כל אותם אנשים שאינם מטילים עוד ספק בקיומו הארצי בעבר.

"השליכו עליו את כל יהבכם..." כך הם חושבים בסגידה בוערת, ואינם יודעים מה הם עושים למעשה.

הם ישנים, אולם יקיצתם בבוא היום תהיה איומה!

אמונתם באל, שהיא לכאורה ענווה, אינה אלא חשיבות-עצמית ומעין תקווה חסרת-גבולות, כאשר הם מדמים לעצמם שבן-אלוהים יורד מטה כדי לשרתם ולהכין עבורם את הדרך, בה יוכלו לצעוד קדימה בקהות-חושים, ישירות אל ממלכת-השמיים.

למעשה אמור היה כל אחד לזהות מייד את הריקנות.

היא יכולה לצמוח רק מתוך נוחות וחוסר-זהירות שאין לתארם, אלא אם הפכה את החוכמה לפיתיון, שמטרתו השגת יתרונות ארציים.

האנושות אבדה באין-ספור טעויות, ומרמה עצמה באמונתה האווילית.

איזו הפחתה בערכו של האל מצויה בכל אלו.

מהו האדם, אשר הינו יהיר דיו כדי לצפות שהאל ישלח את בנו יחידו, חלק מעצמו, תיית בלתי-גשמית, כדי שהאנשים יוכלו להשליך אליו את כל משא-חטאיהם, רק כדי שלא ייאלצו לשאתו בעצמם, שלא יידרשו לכבס את כביסתם המלוכלכת לבדם, ולחלץ עצמם מן המקום האפל אליו פסעו מרצונם.

אבוי לאלו שהחזיקו אי-פעם במחשבות הללו!

זהו העלבון המחוצף ביותר שניתן להטיח באלוהות הנשגבת!

משימתו של הצלוב לא היתה כה נחותה, אלא היא היתה מלאת הוד, מקדמת ומנקה אל עבר האב.

כבר התייחסתי פעם אל עבודת-הפידיון הגדולה של בן-האלוהים * (הרצאה מס' 14: המשחרר).

עבודת האהבה הגדולה שלו הגיעה אל העולם הזה ואל העולם שמעבר, והצמיחה פירות מכל הסוגים.

בינתיים, ניסו אלו אשר נקראו רק על-ידי בני-האדם להציג עצמם כאילו נקראו על-ידי האל, אחזו בידיים בלתי-מקודשות בתורות הטהורות ומשכו אותן אל-עבר עצמם, מטה אל תוך האופל. האנושות, שנתנה בהם אמון בלא לבחון בעצמה את אמיתות המילה שנמסרה על-ידם, קרסה יחד עמם.

אמת אלוהית מן המקור הגבוה לבשה מגבלות ארציות, וכך נותרה אמנם הצורה, אולם במהלך החיפוש אחר כוח-ארצי ויתרונות ארציים, נמוג כל האור שהיה בה.

במקום בו יכול היה לשרור בוהק של חיים רוחניים נותרו רק דמדומים עמומים.

אבן-החן היקרה שהובאה על-ידי המשוח למען כל אלו אשר ביקשו, נגזלה מן האנושות המתחננת.

צורתה עוותה על-ידי התשוקה האנוכית, והצביעה בפני המחפשים על הדרך השגויה, שגזלה מהם לא רק זמן יקר, אלא לעתים קרובות אף דחפה אותם לזרועות האופל.

התורות השגויות התפשטו במהירות.

הן חרגו מעבר לפשטות, לאמת, והלבישו אותה בגלימות נוצצות, שמתוך צבעוניותן, על-כל-פנים, כמו אצל הצמחים הרעילים – פורצות הסכנות, סכנות המשתקות את כל המתקרב אליהן, וכך ערנותם של המאמינים, זו השומרת עליהם, נפגמת ואחר-כך כבה.

וכך מתחסלת גם כל אפשרות לעליה אל האור האמיתי!

עוד פעם אחת תישמע קריאתה הגדולה של האמת בכל הארץ.

ואחר-כך יגיע יום-הדין לכל אחד, באמצעות הגורל אשר טווה עבור עצמו.

האנשים יקבלו, סוף-סוף, את אשר התעקשו לשמור על קיומו. הם ייאלצו לחוות את כל הטעויות שהציבו לעצמם בשאיפותיהם או שאחריהן חיפשו במחשבותיהם השגויות.

רבים יצאו בזעקות-פרא ושיניהם ינקשו מרוב פחד, זעם וספק.

אלו אשר הושפעו מן האופל ויידחו בעת בואם לדין, יקבלו זאת לפתע כחוסר-צדק וקשיות-עורף, מרגע שייתקלו במציאות אותה ביקשו עד כה, בחייהם הארציים, לתפוש כאמת היחידה, ובה אף הציבו את זולתם.

וגם אז עדיין יסייע בידם האל, מולו התייצבו עד-עתה ביהירות כה רבה!

הם יתחננו בפניו, יזעקו לעברו, ואף יצפו שהוא, ממרום אלוהותו, יסלח לו לאדם הקטן "והבור" בקלות גם את חטאיו הגרועים ביותר.

פתאם יהיה לדעתם, ביוהרתם, "גדול" מכדי שיוכל לשאת דבר כזה.

הוא, אשר עד כה זלזלו והפחיתו בערכו!

אולם הוא לא יטה להם אוזן, הוא לא יסייע עוד בידם, משום שסירבו לשמוע קודם לכן את מילתו אשר שלח אליהם!

ובכך טמון הצדק, שאין להפרידו לעולם מאהבתו הגדולה.

היתה זו חובתו של האדם לבחון בעצמו את המילה שהוענקה לו.

גם אם ביקש שלא לקבל את המסר שלו ככזה.

ולכן יכה בהם כעת רעם-זעמו:

"וְלֹא רְצִיתָם. אֲשֶׁר עַל-כֵּן תִּכְחַדוּ כֵּעַת וּתִימְחוּ מִסֵּפֶר הַחַיִּים!"